

Borsodi L. László

SZÉTMÁLLÓ FÜLKEFÉNYEK*

Én kelek fel reggel, én mondom, Atya-Fiú-Szentlélek,
én kérdezem meg, hogy telt az éjszakád, én csókollak meg,
én mosakszom, fésülködöm, a kávé reggel én főzöm,
a kenyeret én teszem be a pirítóba, és én is veszem ki.
Én indítom az autót, estig én vezetek, dudálok, fékezek,
és én hajtok a megengedett sebesség fölött, alatt.
Én kinyilatkoztatok, megmondok, kérdezek, vissza-
kérdesz, megkérdőjelezek, válaszolok, elnapolok,
köszönök, mosolygok, úgy teszek, mintha nem is látnám,
pedig érzem, hogy ő, éppen ő jön, ő van ott, és ő néz rám.
Én sétálok a hegyi ösvényen, én érkezem haza az éjjeli járattal,
az utcákon én járkálok, a sírok közt én keresem a nevedet,
én mosolygok az üzletben, kérek, és nem kérek, polcra leveszek,
visszateszek, fizetek, ráfizetek, megfizetek, s mindezt udvariasan
meg is köszönöm, akár a pohár bort a sarki vendéglőben,
és ígérem, holnap mindent másként, vagy mindent előlről.
És látom, holnap a templomban én üldögélek némán,
hol csend van, gyertya- és tömjénillat, majd csengő és harang,
bűg az orgona, elhalkul, és szállni kezdenek a szent igék,
azt mondják, én vagyok, aki vagyok, hogy veletek maradok,
de nem értem, ilyen én nem ígértem, s hogy lehet az én nevemben...
Csak egyet tudok, hiába virrasztottam én ágyad mellett hajnalig,
és hiába én szerettem, csalódtam, haragudtam, átkozódtam,
hiába én öleltem, öltem, sírtam és daloltam, ma már tudom:
mindenkinek mindig útjában, magamnak zsákutcája voltam,
hogy minden vers utolsó, és végül cserben hagynak a szavak.
És hiába várok, hiába várnék, felnő a fa, majd ki is szárad,
nemsokára eláll az eső, leszáll az alkony, mindjárt itt az este -
távoli vonatok katakattja, örök az éj, szétmállanak a fülkefények.

---

* A versben jelöletlen idézetek találhatóak a *Kivonulás könyvéből*, Babits Mihálytól, József Attilától és Dsida Jenőtől.

REPÜLÉS ÉJSZAKA

(Gibraltár–Bukarest, 2010)

Fr. Timár Sándor Asztriknak

Felszállás előtt már figyelmeztetnek a viharra –
mindenki elfoglalja a helyét, mindenki bekötte,
a pilóta megismétli, viharra lehet számítani,
de nincs ok aggodalomra, csak félórát tart,
a févilágításban hallgatnak az utasok,
a stewardessek a helyükön maradnak,
már fél órája rázkódunk a fémszörnyetegben,
nagy teste recseg-ropog, láthatóan szenved,
akár a tetovált félmeztelen szkinheadek,
fogják a karfát, folyik homlokukon a veríték,
nem néznek egymásra, egyre vallásosabbak,
ők, kiknek imént a folyosó sem volt elég széles,
már egy, már két órája zakatol, rángatózik,
a stewardessek nem mozdulnak, a pilóta hallgat,
mellettem a szerzetes rózsafüzért imádkozik,
szájam megremeg, valamit motyogok én is,
szomjas vagyok, szólnék valakihez, de nem lehet,
az otthoniakra gondolok, hiszen feléjük tartok,
de nincs meg hozzájuk az út, csak a száguldás,
mintha az örvényen ölelésük vibrálna át,
mintha fent ragadtunk volna az éjszakában,
mert megfeledkezett rólunk az irányítótorony,
és talán megfeledkeztek rólunk az angyalok is,
recseg, zakatol, most emelkedik, most süllyed,
most, most, még utolsót rángatózik, megnyugszik,
alattunk hegyek körvonalai, vizek visszfénye,
és végre kitárul a város, seszínű lepedő,
rajta foltok az épületek, csíkok az utcák,
apró pontok, emberek, autók mozognak ide-oda,
hogyan láthatna hát minket fentről, ha néz is valaki,

nem tudom, azt sem, milyen az ég, a csillagok,
csak azt tudom, hogy a gép finoman földet ér,
és a fényfolyosón száguld, gurul, lassít, megáll,
hogy ezentúl nem kell már megérkezniem sehová.

FEHÉR LEPEDŐN

Fölébreszt egy hang az éjszaka közepén:
azt hiszed, a szomszédban ölelkeznek,
de ahhoz túl kedvetlen, túl monoton,
arra gondolsz, valakik a lépcsőházban
suttognak, egyikük a kulcsot keresi,
felkelsz, a falhoz szorítod álmos fejedet,
majd a bejárati ajtóhoz osonsz, kileseled,
de nem, minden néma, mozdulatlan.
Visszafekszel, betakarózol, megborzadsz:
egy gyorsforgalmi úton száguldasz,
frontálisan mérs szembe egy autóval,
ki akarod kerülni, nem tudod, közelíted,
közelít, azt hiszed, hogy most, most,
most ütköztök, de nincs csattanás,
csak az örült száguldás marad veled,
egyetlen görcs nyakad, kezed, lábad,
pattanásig feszülnek szemedben az erek,
patakzik halántékokodról az izzadság,
körülötted még mindig alszik mindenki,
s te arra gondolsz a sötétben forgolódva,
árván, hiába vergődös a fehér lepedőn,
nem virrad, nem, soha: az éjszaka örök.